

Què diria en Jacint Carrió davant la França de Le Pen?

(Carta de Margarida Llorc, en nom de l'Associació de Gent Gran Jacint Carrió, publicada el dia 11-5-2002 al diari *Regió7*)

En Jacint Carrió és un dels tants catalans i espanyols que, havent de fugir forçosament d'una Espanya feixista i sagnant, van haver de buscar refugi en la veïna i republicana França. Però molts d'ells van trobar en els camps d'Argelers o del nord-oest de França una acollida difícil marcada per l'avanç de l'implacable exèrcit de Hitler.

És així com, entre molts altres anònims que malauradament no han estat reconeguts com mereixien, en Jacint Carrió, un manresà militant de partits republicans, va veure's deportat al cruel camp de Mauthausen, del qual les pel·lícules i reportatges, més els pocs que ho van poder explicar, ens han donat un testimoni de la duresa i la crueltat amb què una ideologia pot dur a terme els seus objectius.

Parlem de feixisme, de nazisme i d'obtusitat d'aquells que converteixen l'oblit en la pitjor de les condemnes a què hem de fer front avui mateix. I dic avui, perquè ens hi estem trobant a Europa: l'oblit comença a esperonar aquells que encara tenen la poca decència de considerar que la història del nazisme no és la que els demòcrates ens han volgut fer creure i que els camps d'extermini nazi són simplement "una qüestió de detall". Almenys això és el que s'atreveix a afirmar actualment el Sr. Jean Marie Le Pen, el candidat del partit feixista per excel·lència de França que, inexplicablement, s'ha vist amb la possibilitat de concórrer a la presidència de la República Francesa.

Molts ens preguntem què estava passant pel cap de molts francesos quan van donar el seu vot a un home que fa de la demagògia el seu discurs i que, mancat d'una autèntica política de país, s'aprofita de la paraula per fer-ne un ús vergonyós. Així és com ha convertit els immigrants en el mal de la França actual, en la conseqüència directa de la delinqüència creixent de les ciutats del país. Davant d'això és molt el que s'ha de rectificar; abans de tot, conscienciar la població que això és qüestionable i molt relatiu. Tant de bo fos tan senzill com pensar que un fet com l'augment de la violència tingués tan sols una sola causa. Així, de ben segur que la solució seria atacar amb virulència aquella causa i ja està: França en pau per sempre! Malament qui pensi així perquè està passant per alt moltes causes que queden molt més enllà que les simples paraules de Le Pen.

Però no cal anar a França per almar-se. Al nostre país, i per què no, al nostre poble mateix veiem com les al·lusions enorgullents del passat franquista retornen amb força entre alguns sectors, especialment joves (que és el que encara ens entristeix més). Tanta és l'efervescència irracional de la nació gran i única i intransigent amb la pluralitat racial! Oblidem, doncs, que la immigració va ser durant molt de temps la solució als mals del nostre país, de la misèria, de la decadència? Ningú no ha dit que integrar cultures diferents sigui senzill, però de ben segur que almenys mereix un esforç i un respecte de tots. I en cap cas, suggerir en patètiques pintades l'orgull per un període, franquista i nazi,

que sortosament ha quedat enrere i que no ha de tolerar-se mai més. I el que és pitjor, frases que inciten a atacar i matar els qui vénen “de fora”.

Recomanem que molts dels que dubten d'aquest trist passat es llegeixin el llibre “Manresa-Mauthausen-Gusen” d'en Jacint Carrió. Ell, malgrat que ens va deixar l'any 2000, és una font inexorable del nostre passat. Per a molts és un passat que ja no ens afecta i gràcies a aquest oblit es donen casos com l'augment generalitzat dels partits feixistes arreu d'Europa. Un augment que hem de combatre amb el record i l'advertència dels episodis que van haver de patir els nostres avis i pares. És per això que reproduïxo aquí un fragment del seu llibre que ara més que mai hem de tenir present:

“Se n'ha parlat molt d'aquests camps (nazis). I encara hi ha qui dubta si realment van existir. I, tanmateix, per més que expliquem les barbaritats que vam patir-hi, cap paraula no és suficient per descriure'n l'horror. (...) Podem donar detalls sobre el quan, el com i l'on van morir, però cap perquè, que assereni les respectives famílies (...)

No em puc estar d'advertir-vos del perill que suposa el desinterès i la ignorància que avui corre pertot. Els fets del passat podrien tornar a repetir-se i aquesta és una possibilitat que hem de combatre amb totes les nostres forces. No podem permetre que el feixisme ens torni a arrabassar els nostres drets. Visca la llibertat! Visca la Justícia Social! “ .

És aquest mateix esperit de servei vers els altres el motiu que ens ha empès a crear l'Associació de Gent Gran Jacint Carrió.